

Raztelešeni sužnji

Krištof
Dovjak

1.

celo prsti obeh rok,
sklenjeni, ko jih obrneš,
so kot pod streho katedrale.
moliti začneš hvaljen bodi kdorkoli.
ko stopiš izpod, se ti zdijo ulice široke in tople.

celo hrup in vrvež vzljubiš.
njuno molitev ponavljaš v neskončnem sprehodu.
celo v sončni žarek vstopiš z vozovnico milosti
in božaš vse, ki jih ljubiš, vse,
dokler te ne vsesajo vsak v svoj kupé,
da ti je celo vozni red grenka slutnja.

še, ko nastopi neobriti kretničar,
se začne tvoja pesem.
spomniš se zgodovine in raztelešenih sužnjev.

2. u z

in si svoboda, ki ti je omamni spanec
dražji od svežih žemljic jutra,
na katere z maslom mažejo zaprisege dnevu,
polegla še malo.

ort ni

motila si se v mehkem upanju,
spet so prebudili polsen,
na raženj dneva položenih sužnjev kriki.

huiz-oni .o

3.
ni odveč tavanje preostalega
za porazgubljenimi tkivi.
preveč je lepote v lepljivi hlastnosti,
rojevajo se slike vsezvočnosti teles v pričakovanju.

kot nektar so odveč razliti sokovi
v tvoje ustnice nebo,
ki ne boš skrillo brezbrizno modrega očesa za veko dežja.

še naprej boš razpolavljalo kokosove orehe.

in znožje v enostan

ko to

od kdaj se milost na licih
že pretaka kot sloka noga srnjadi?
od kdaj se raj rosnega oddiha
zgošča na jasnih travah?
komu, vsekakor že dolgo, je peto
v nežnih dotikališčih?

zakaj sploh pot
skozi čudovito pahljačo,
da začnejo kriki cveteti,
preden se zavejo izruvanih stebel?

na uspeh krogov na do
ki so jim volje cvetni prah
ne ostajajo praznino

5.

dotakniti se tvoje kože, sojetnik,
ki ti je dano roditi,
je edini čas, ko cel stopiš vanjo.
glasno se všiješ z vbodi
in tvojo molitev ponavljajo.

v Ariadno preoblečen čas se hihita.

6.

z vročino si dan,
ko ti je bilo vse odprto,
razbil svetla okna.

z vročino si dan,
strl panoramo nežni neučakanosti otroka.

7.

v voljni gibkosti lic
se začnejo igrčke same igrati prebujanje nemira.
stolpič nedolžnega pričakovanja se sesuje v hrup nujnosti.
prizadevnost solze je nemočna v razlepljenosti,
kot škorpion konča v svoji jedki soli.

ti posnetki ob močnem soncu so medli,
nič ne ganejo z jalovim pričevanjem.
otrok postaja svinčeni vojak (Soncu).

8.

kriki mater,
neusmiljeni dan Hefajst,
ki vidijo svoja rojstva taliti,
razpolavljajo dišeče maternice.

oči na pecljih koščenih rastlin,
ki so jim solze cvetni prah,
ne oživijo izsušenosti.

9.

samo nemočno opazovati
neskončnost svaril dneva je dano

v noči spustiti veke
čez izsušeni priči.

10.

horizonti,
kjer v hlastnem pričevanju
znorijo zenice, strte jetnice izsušenosti,
dušijo trenutek za trenutkom lastno kri.

11.

resnica,
v dlan odtrgan zreli plod,
omahljivi so vzgibi – nosači pahljač,
plašna so usta-hram izpovedi.
evangelij-gnojne kaplje se izcedi.

ne bo kapelice na tleh izsušitve.

12.

kot si ukazal, je izstesano.
s krvjo žrtvovanih devičnosti
so se trudili prestrašeni slikarji
ornamenti dišijo po nedotaknjenih ugodjih.
prsi lepotic so mehko vzglavje.
osevek sužnje je dišeči grozd,
z ugrizom zenita se razlije njegov parfum naslade.

kot si ukazal, dan, je darovano.

13.

od tal do neba
 piedestal, s kačo objet
 od tal do neba čaka govornika.

statična tišina
 je tančica gorgon.
 beseda jo dvigne...

od tal do neba gorgonzola,
 ječa plesnive človečnosti.